

Somogyi Adrienn

Ég és föld között

Budapesti Műszaki És Gazdaságtudományi Egyetem

Urbanisztika Tanszék Művészeti Szekció

Tudományos És Művészeti Diákköri Konferencia

2013.10.25.

ezen a fakóvörös hajnalon egy lakótelepi panelházban valaki szokatlan döntésre jut

I.1. ...nem akarom, nem akarom, nem akarom. Csak bármit is tenni, csak gondolkodni, csak azt ne. nem akarom, mert az fájdalmas, mert az emlékeztet arra...

hogyan tehetetlen vagyok

az élet meg úgy fáj, hogy jó lenne csak feküdni meg feküdni, az ágy nem bánt, az ágy az puha, az IKEÁ-ból vettem amikor még volt miből és büszke voltam rá mert az IKEÁ-ból vettem és az IKEA a barátunk. **I.2.** ott az áruházban csak jönnek meg jönnek a tervek a lakás meg gyarapodik, csak hogy többé már nem, mert már villanyra sincs pénz, tévét is eladtam, és most csak itt vagyok és örülök a ruháskámnak, hogy még van – mi lesz velem?! **I.3.** azok a marhák kirúgtak mert szerintük semmire sem vagyok jó, de úgy tűnik mégiscsak igazuk van, mert nem is vesznek fel már sehova és tévé sincs már és adós vagyok vízzel-villannyal és most már az ágy sem vigasztal, ki kell kelni, mert fájdalmas és megfulladok **I.4.** ki kell nyitni az ablakot hogy levegőt kapjak hogy a szellő érintse az arcomat, és íme, már nyitva is van és a szél is belibben és szemben állok egy másik panellel a hajnal fakó vöröse mögötte lobban és én azt kívánom, bár fentebb laknék hogy még jobban lássam, és akkor a szél is jobban bejönne és az éghez is közelebb lennék hátha ott nem fojtogatna ennyire a világ mert attól meg messzebb kerülnék.

jó lenne repülni

vajon ha leesek, olyan fakóvörös folt marad utánam, mint a hajnal? és akkor nincs többé fulladás és fájdalom, húsom felrobban csontjaim szétporladnak görcsölő gyomrom az ütközés pillanatában lévő túlnyomásban szétpukkan, mint a lufi. úgy érzem tennem kell valamit, hogy ne érezzem többé azt

hogyan tehetetlen vagyok

II.1. végre eldöntöttem, és ezért jól érzem magam, nincs többé bizonytalanság sem gyomorgörcs. ahogy egy újabb szellő végigsimít az arcomon, eggyé válok a céllal testem eszközzé lesz szellemem szárnyal magasabbra kell menni, hogy közelebb jussak az éghez **II. 2.** elbúcsúzok kis lakásocskámtól végigjáróm a szobáskáim memóriámban rögzítem kevés kis tulajdonom képét – újabb lakás ami üresen marad *majd*, de távozásom nem terheli meg az emlékéket hiszen nem itt történik meg – vajon mennyi pénz származik majd belőle olyanoknak, akiknek semmi köze sincs hozzá. mennyi pénz származott belőlem olyanoknak akiknek semmi köze sincs hozzám? ez mind csak erősíti elhatározásomat, az egyre szilárdabbá válik **III. 0.** az ajtón lebegve haladok át, nincs többé görcsös kilépés, végigsimítom a kilincset, a keményfa burkolatot, ez mind magam mögött marad, és

szabadon elindulhatok felfelé, céloim nyomában – lábkopogást hallok, a műkö burkolat felerősíti a zajt, és ott van az a, az a szemét szomszéd **III.1.** Ostoba néember köszönni sem hajlandó mintha ő annyira mindenki felett állna felesleges és egyben szánalmas luxus egy eltartottól, kikaparnám a szemeit, bizony, úgy kikaparnám undorító szemeit. **III.2.** csak bámul bambán majd ide sem néz mennyi ilyen *egyén* van, túl sok is, semmi modor, sem tartás, úgy halad el és tűnik el vackában **III.3/C** csak egy vagyok a sok közül ott vannak felettem alattam, körülöttem, szenvednek, örülnek, gyűlölnék, szeretnek, elnyom ez a biomassza, rám nehezedik és én nem törhetek ki, mert vannak szabályok és én szeretem ezeket a szabályokat mert kiszámíthatóvá teszi a világot – de mégis ez a szabályrendszer az ami kétségkívül halálra ítél engem **IV.0.** a lift megint elromlott huh, jellemző, ilyenkor sajnálom a fent lakókat, szerencsétlenek, hehe, nem mintha én nem felfelé igyekeznék most, sokkal egyszerűbb lenne felrepülni a tetőre a lifttel, az bizony stílusos belépő lenne, de hát ez az épület, ez a betonmonstrum lehúzza a föld felé, mindent megront, ami felfelé halad **IV.1/2.** Roggyant vállak, az ember maga egy megtört sors, lefelé siet a lépcsőn és én tisztelettudóan elengedem, igazi harcos, küzd a saját és családjá megélhetéséért egy szinttel fentebb, hogy bírja még ennyi adóssággal mikor én már rég feladtam – feladni? ez nem is feladás, ez tagadás, tagadása a helyzetnek amiben vagyok hiszen ez nem méltó egy emberhez **IV.1.** nem megnyugtató ha valaki rosszabbul él miért is lenne az inkább csak szánalom van, ő miért is nem döntött úgy mint én, én lelkem már könnyű, övé nehéz és fáj, és tehetetlen. túl sokáig tart már a felesleges küzdelem **IV.2/F** fáradt vagyok fáradt egy hosszúra nyúlt küzdelemben, mit lehet tenni, ha nincs az emberben szufia, biztos van, aki bírja a harcot, de én nem én elfáradtam azt akarom hogy tudjak végre aludni de amíg bizonytalanság gyötör egyszerűen nem megy és a szervezetem felőrli ebben a folyamatban **V.1.** a visszhang arcul csap és én fáradt vagyok, kopkop, furcsa az egész helyzet, álmatlanság még inkább csak éberré tesz, húrként megfeszít és most újra felcsap az ingerültség tengere a lépcsők meg nem fogynak és a fene egye meg a mászást **V.2.** biztos hogy ez az, amit akarok? tán hülye vagyok én így eldobni az egyetlen dolgot amit feltétel nélkül birtoklok és inkább mennék most lefelé mint felfelé vigye el az ördög az eget meg a magasröptű baromságot **V.3.** lefelé menni annyit tesz, mint visszatérni a földre, a valósághoz, ha ez megtörténik többé nem szabadulok és akkor így is-úgy is vége, jobb úgy, ha én döntök a helyzetről, ha kezemben tartom a sorsom, mert ez megnyugtató. és így jól érzem magam **V.4/E** valami mindig visszavon a realitáshoz. egyfajta fura tömegvonzás ami egy alternatív föld/talaj felé húz nem lehet tőle szabadulni, mindenhol ott a jele, főleg a betonban, olyan ez az épület, mint a húsból kiálló nyílt törés, csonthasáb, kemény akár a világ csontozata, a kőzetek, leláncol a realitáshoz és nem enged el **V.5/B** a legjobb a helyzet ha már minden el van döntve nem kell gondolkodni csak engedelmessé válni és van idő boldognak lenni és nincs felesleges kétségbeesés se bizonytalanság csak én vagyok meg a boldogság és nem csatol

többé vissza ez az értelmetlen algoritmus, a kétkedés, csak ne jöjjön vissza, mert újra kezdődik a fájdalom **VI.1.** végre fent vagyok. nem gondoltam hogy ilyen könnyű lesz. az ajtó nyitva, lakat leverte. kilépek és kitágul a világ, hihetetlen, az egész környék belátható mégis olyan egyedül vagyok itt mint sehol máshol a házban csak én meg a szél sehol egy határ ím ez a legjobb búvóhely ez a legszebb itt a világ tetején **VI.2.** ez itt jó sétálni nem kötöz le semmi nem állja utamat semmi csak a horizont szétterjedek többé nem a világ része vagyok hanem a világ az én részem befoglalom magamba – és minden elromlik. mert emlékezem. hogy fáj. és a betoncsontozat újra visszaránt, csak a szél lobbantja meg pajkosan a ruhámat, ő nem érez, és jó neki, és én csak nézem azt a giccsrózsaszín hajnalt, és idegennek érzem magam és magányosnak ebben gazdagságban. **VI.3/A** a tehetetlenség újra szorongat, ez az, ami kényszerít és fojtogat és végül megöl, semmilyen állatot, semmilyen embert nem szabadna erre ítélni, főleg ha ez a tehetetlenség mindenképpen halálában végződik, mint a levágásra ítélt marháknak, a társadalom azonban nem válogat – ha gyenge vagy meghalsz. **VI.4/D** a szél megcibálja ruhámat és én látom igazát, mert ő a nyomáskülönbség, a változás maga, minél fentebb jutok, annál erősebb – vajon képes-e hatni rám megváltoztatni engem akarok-e egyáltalán megváltozni – Legyen ő a döntőbírád ezen a szent helyen? Ki más lehetne? **VI.6/G** a többiek ott vannak, én meg itt. az ember csak magára számíthat, ó, a barátok, a család – persze vannak de ők is emberek az ember pedig rendszeresen úgy dönt hogy önmaga a legfontosabb és ez így logikus. Belső konfliktusaid más nem fogja, NEM TUDJA megoldani, ez a feladat csak rád vár, a jutalom pedig valami csodálatos lesz... **VI.8/H** ...a boldogság... valami olyan dolog, amit mindnyájan keresünk, de ha meg is találunk, sosem tartós... mi van, ha rosszul fogjuk fel az értelmét? mert ez bizony meglehet, nem először esne meg a történelem során. mi van, ha a boldogság maga a létezés, vagy egy attól elszakíthatatlan alkotó? Minden harc, minden szenvedés, kétely a boldogságunkhoz járul hozzá. Hiszen ha nem így lenne, miért ne tennénk ellene? És ami még fontosabb: kellene tennünk ellene? **VI.9.** Számomra most itt a lehetőség megváltoztatni a létezésem paramétereit. A szél forog körülöttem, közrefog, és az attikához irányít. A tág világ keblére ölel itt, ég és föld között, s minden fájdalmam elillan.

Csupán egy lépéstől függ minden döntésem, minden változás, ami érhet, az egész életem. Többé már nem lehetek tehetetlen. Felszabadultam, és boldog vagyok.

És ez bizony csodálatos érzés.

Lenyomatok (képek) jegyzéke

VI.3/A a tehetetlenség újra szorongat, ez az, ami kényszerít és fojtogat és végül megöl, semmilyen állatot, semmilyen embert nem szabadna erre ítélni, főleg ha ez a tehetetlenség mindenképpen halálában végződik, mint a levágásra ítélt marháknak, a társadalom azonban nem válogat – ha gyenge vagy meghalsz.

V.5/B a legjobb a helyzet ha már minden el van döntve nem kell gondolkodni csak engedelmeskedni és van idő boldognak lenni és nincs felesleges kétségbeesés se bizonytalanság csak én vagyok meg a boldogság és nem csatol többé vissza ez az értelmetlen algoritmus, a kétkedés, csak ne jöjjön vissza, mert újra kezdődik a fájdalom

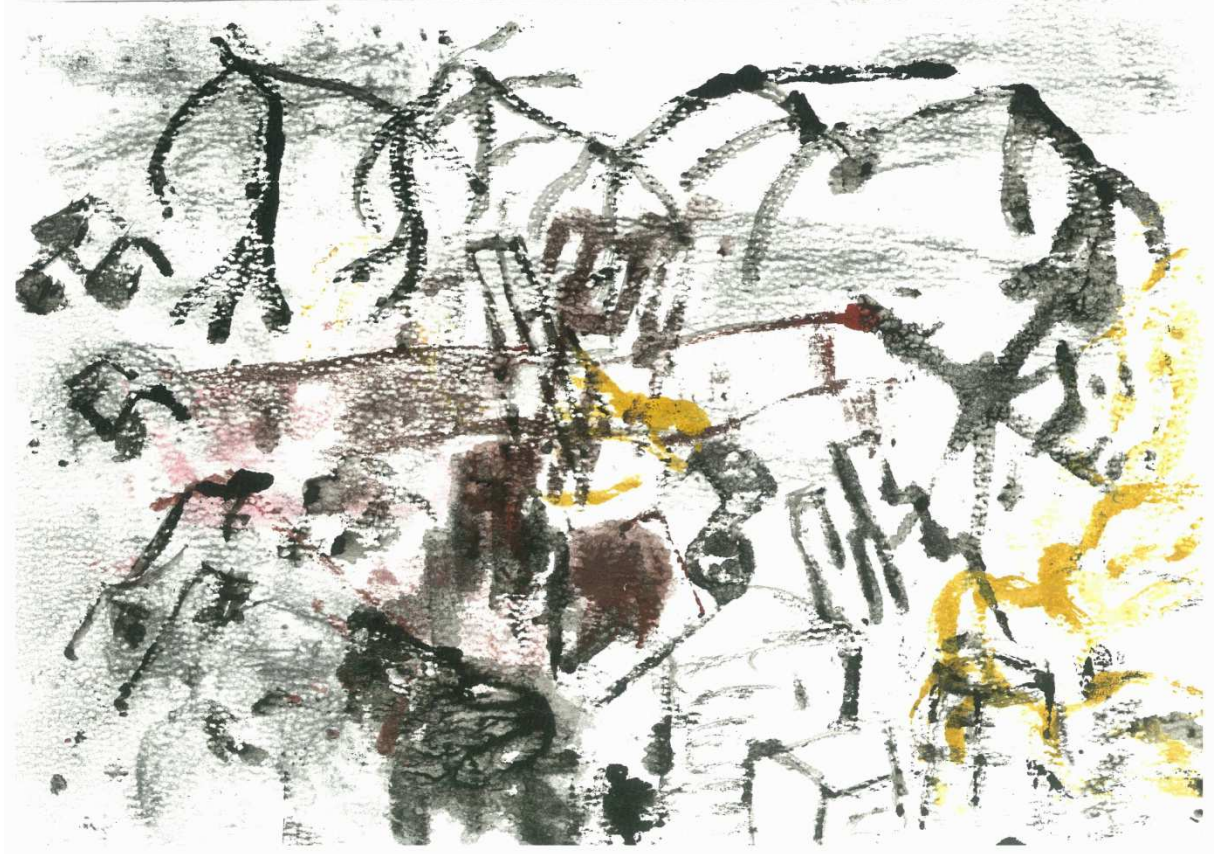
III.3/C csak egy vagyok a sok közül ott vannak felettem alattam, körülöttem, szenvednek, örülnek, gyűlölnék, szeretnek, elnyom ez a biomassza, rám nehezedik és én nem törhetek ki, mert vannak szabályok és én szeretem ezeket a szabályokat mert kiszámíthatóvá teszi a világot – de mégis ez a szabályrendszer az ami kétségkívül halálra ítél engem

VI.4/D a szél megcibálja ruhámat és én látom igazát, mert ő a nyomáskülönbség, a változás maga, minél fentebb jutok, annál erősebb – vajon képes-e hatni rám megváltoztatni engem akarok-e egyáltalán megváltozni – Legyen ő a döntőbíráim ezen a szent helyen? Ki más lehetne?

V.4/E valami mindig visszavonz a realitáshoz. egyfajta fura tömegvonzás ami egy alternatív föld/talaj felé híz nem lehet tőle szabadulni, mindenhol ott a jele, főleg a betonban, olyan ez az épület, mint a húsból kiálló nyílt törés, csonthasáb, kemény akár a világ csontozata, a kőzetek, leláncol a realitáshoz és nem enged el

IV.2/F fáradt vagyok fáradt egy hosszúra nyúlt küzdelemben, mit lehet tenni, ha nincs az emberben szufla, biztos van, aki bírja a harcot, de én nem én elfáradtam azt akarom hogy tudjak végre aludni de amíg bizonytalanság gyötör egyszerűen nem megy és a szervezetem felőrlődik ebben a folyamatban

VI.6/G a többiek ott vannak, én meg itt. az ember csak magára számíthat, ó, a barátok, a család – persze vannak de ők is emberek az ember pedig rendszeresen úgy dönt hogy önmaga a legfontosabb és ez így logikus. Belső konfliktusaid más nem fogja, NEM TUDJA megoldani, ez a feladat csak rád vár, a jutalom pedig valami csodálatos lesz...

VI.8/H ...a boldogság... valami olyan dolog, amit mindnyájan keresünk, de ha meg is találunk, sosem tartós... mi van, ha rosszul fogjuk fel az értelmét? mert ez bizony meglehet, nem először esne meg a történelem során. mi van, ha a boldogság maga a létezés, vagy egy attól elszakíthatatlan alkotó? Minden harc, minden szenvedés, kétely a boldogságunkhoz járul hozzá. Hiszen ha nem így lenne, miért ne tennénk ellene? És ami még fontosabb: kellene tennünk ellene?

